

عنوان مقاله:

سنجش غلظت فلزات سنگین Cu و Pb, Cd, Ni, Fe, Zn در ماهیان سرخو، کفشک، زبان، شوریده، حلوا و میگو *Metapenaeus affinis*

محل انتشار:

فصلنامه علوم و فنون دریایی، دوره 22، شماره 3 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

عباس مدحجی - گروه شیمی دریا، دانشکده علوم دریایی و اقیانوسی، دانشگاه علوم و فنون دریایی خرمشهر، خرمشهر، ایران.

یدالله نیکپور قنواتی - گروه شیمی دریا، دانشکده علوم دریایی و اقیانوسی، دانشگاه علوم و فنون دریایی خرمشهر، خرمشهر، ایران.

آرش لرکی - گروه شیمی دریا، دانشکده علوم دریایی و اقیانوسی، دانشگاه علوم و فنون دریایی خرمشهر، خرمشهر، ایران.

فواد بوعدار - گروه شیمی دریا، دانشکده علوم دریایی و اقیانوسی، دانشگاه علوم و فنون دریایی خرمشهر، خرمشهر، ایران.

خلاصه مقاله:

سنجش فلزات سنگین در آب، رسوب و ماهیان، همیشه معیاری برای سنجش آلودگی محیط و میزان تاثیر آن بر اکوسیستم انسانی بوده است. در این پژوهش نمونه برداری از بازار ماهی فروشان خرمشهر صورت گرفت و از عضله ماهی های سرخو، شوریده، زبان، کفشک، حلوا سفید و میگو نمونه برداری انجام گرفت. طبق نتایج به دست آمده، غلظت فلز سنگین Fe نسبت به سایر فلزات، در همه نمونه های مورد مطالعه بیشتر بود. روند تغییر غلظت برای سایر فلزات سنگین در بافت عضله ماهیان و میگو *Metapenaeus affinis* به ترتیب $Zn > Cu > Ni > Pb > Cd$ مشاهده شد. بیشترین غلظت فلزات Cd و Pb در ماهی شوریده و کفشک با ۱۹/۰ و ۲۴/۰ میکروگرم بر گرم و برای فلزات Fe و Zn در ماهی شوریده به ترتیب برابر با ۱۴/۱۴ و ۴۲/۸ میکروگرم بر گرم و برای کفشک ماهی همین فلزات با به ترتیب با غلظت ۹/۲۰ و ۹۸/۹ اندازه گیری شد. غلظت آهن و روی در میگو ۱۳/۳۲ و ۱۸/۱۵ میکروگرم بر گرم، در ماهی سرخو غلظت نیکل ۲۹/۰ میکروگرم بر گرم و در آخر، بیشترین غلظت فلز Pb در ماهی کفشک با ۲۴/۰ میکروگرم بر گرم مشاهده شد. بیشترین میزان آلودگی در میگو و با فلز Fe با غلظت ۱۳/۳۲ میکروگرم بر گرم بدست آمد. در حالی، که کمترین میزان آلودگی در ماهی حلوا سفید مشاهده شد. دلیل این امر نیز، وجود میزان کادمیم کمتر از حد تشخیص دستگاه بود.

کلمات کلیدی:

فلزات سنگین، ماهی، میگو، خلیج فارس، خرمشهر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1794630>

